

עפ"ת 46198/03/18 - לילה אבו כליב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

31 מאי 2018

עפ"ת 46198-03-18 אבו כליב נ' מדינת ישראל

לפני הרכב כבוד השופטים:
רון שפירא, נשיא [אב"ד]
בטינה טאובר
עדי חן-ברק
המערערות

לילה אבו כליב
ע"י ב"כ עו"ד ראפת אסדי

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

פסק דין

ערעור הנאשמת (המערערות כאן) על גזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כרמית פאר גינת), אשר ניתן בת"ד 1480-06-15 ביום 4/2/18.

השופטת עדי חן ברק

א. כתב האישום והעבירות בהן הורשעה המערערות:

1. ביום 26/1/17 הורשעה המערערות עפ"י הודאתה בכתב האישום המתוקן בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה - עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א- 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"); נהיגה בחוסר זהירות- עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה"); אי מתן זכות קדימה להולך רגל- עבירה לפי תקנה 67 לתקנות התעבורה וסעיף 68 לפקודת התעבורה.

2. ביום 7/2/14 בשעה 18:45 או בסמוך לכך, נהגה המערערות ברכב, כאשר לצידה ישבה חברתה. המערערות נהגה במקום עירוני, דו סיטרי, עם נתיב אחד לכל כיוון, כאשר בין שני הכיוונים מפריד אי תנועה בנוי.

באותה שעה החלה לחצות את הכביש, מימין לשמאל, בכיוון נסיעת המערערות, אישה ילידת 1954 שהינה

עיוורת (להלן: "המתלוננת"), אשר חצתה את הכביש בליווי כלב הנחייה שלה.

המערערת לא האטה את נסיעתה לפני מעבר החצייה, ולא בדקה האם יש הולכי רגל על מעבר החצייה, על אף שמעבר החצייה סומן הן על פני הכביש והן באמצעות תמרורים, המשיכה בנסיעה רגילה, פגעה במתלוננת עם הדופן הימני הקדמי של הרכב, והפילה את המתלוננת ארצה.

כתוצאה מהתאונה נגרמו למתלוננת שבר בפטישון החיצוני ושבר בקרסול ימין, והיא נזקקה לטיפול בבית חולים.

3. מיד לאחר התאונה, ועל אף שידעה המערערת כי אדם נפגע בתאונה, לא עצרה את רכבה במקום התאונה או קרוב למקום ככל האפשר, ולא הגישה עזרה למתלוננת.

4. לבית המשפט קמא הוגש דו"ח בוחן ממנו עולה כי לא ניתן היה להבחין בהולכת הרגל מבעוד מועד, ובהתאם לכך תוקן כתב האישום כך שכלל רק נהיגה בחוסר זהירות ואי מתן זכות קדימה להולך רגל, ובית המשפט קמא קבע בהתאם כי משהודתה המערערת בעובדות כתב האישום המתוקן, ההנחה הינה כי המערערת אכן נהגה בחוסר זהירות בכך שלא נהגה במהירות הראויה לפני מעבר חציה, לא הבחינה בנעשה בדרך ופגעה במתלוננת בשל חוסר זהירות, אם כי בית המשפט קמא ציין כי חוסר הזהירות המיוחס למערערת מצוי ברף המינימאלי.

5. המערערת הופנתה לתסקיר שירות המבחן, אשר המליץ להעמיד את המערערת לפיקוח של שירות המבחן לתקופה של 18 חודשים, וכן הומלץ לגזור עליה עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות.

ב . גזר דינו של בית המשפט קמא:

6. בית המשפט קמא קבע כי מתחם הענישה הינו בין 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ל-10 חודשי מאסר, בשילוב רכיבי ענישה נוספים.

נקבע כי עזיבתה של המערערת את מקום התאונה נבעה מחוסר שיקול דעת רגעי של אישה צעירה, שהייתה בת 22 במועד התאונה, אשר פעלה מתוך התרגשות, ובשל היעדר הכלים להתמודדות עם מצבי לחץ.

בקביעת עונשה של המערערת שקל בית המשפט קמא את עברה הפלילי הנקי, תוך ציון כי למערערת אשר מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 2011, עבר תעבורתי הכולל ארבע הרשעות מהן הרשעה אחת בעבירת מהירות המאוחרת לכתב האישום נשוא התיק דנן.

כן התייחס בית המשפט קמא לעובדה כי לאחר התאונה ביקרה המערערת את המתלוננת בבית חולים, ומאז ועד למועד מתן גזר הדין המערערת שמרה על קשר עם המתלוננת. נקבע כי התנהגות זו של המערערת מעידה על חרטה, לקיחת אחריות וצער על שהתרחש בתאונה.

בית המשפט קמא ציין כי המתלוננת, שהעידה בפני בית המשפט קמא, ציינה כי היא סולחת למערערת וביקשה מבית המשפט כי יאפשר למערערת לשקם את עצמה.

כן התייחס בית המשפט קמא לעובדה כי בעקבות התאונה שהתה המערערת במעצר ומסלול חייה השתנה, שכן בעקבות התאונה בוטלה חתונתה של המערערת והיא הפסיקה את לימודיה, ואף 3 שנים לאחר התאונה המערערת עדיין מתגוררת עם הוריה.

בית המשפט קמא ציין כי המערערת בחרה במסלול חיים חיובי בעל ערך חברתי, והיא עובדת כמטפלת בילדים אוטיסטיים.

7. לאחר שקילת כל האמור לעיל גזר בית המשפט קמא על המערערת את העונשים כדלקמן:

א. **צו מבחן לתקופה של 18 חודשים** במסגרת שירות המבחן.

ב. **עונש מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, אשר יבוצע בעבודות שירות.**

ג. **מאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים** והתנאי הוא שהמערערת לא תעבור במשך 3 שנים עבירה של גרימת תאונה ברשלנות המסבה חבלה של ממש או עבירה של הפקרה לאחר פגיעה.

ד. **פסילת רישיון נהיגה למשך 3 שנים.**

ה. **פסילת רישיון נהיגה על תנאי לתקופה של 12 חודשים** למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהמערערת לא תעבור עבירה של גרימת תאונה ברשלנות המסבה חבלה של ממש או עבירה של הפקרה לאחר פגיעה.

ו. **פסילת רישיון נהיגה על תנאי לתקופה של 6 חודשים** למשך שנתיים, והתנאי שהמערערת לא תעבור עבירה המנויה בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה ותורשע בגינה.

ז. **קנס בסך של 2,000 ₪, שישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים.**

בית המשפט ציין כי העונשים שנגזרו מהווים איזון בין חומרת העבירה לבין נסיבותיה האישיות של המערערת והודאתה.

ג. טענות הצדדים בערעור:

8. בהודעת הערעור שהוגשה צוין כי הערעור נוגע לרכיב תקופת עבודות השירות, ופסילת רישיון הנהיגה בפועל, ואולם במועד הדיון שהתקיים בפנינו הודיע ב"כ המערערת כי הוא חוזר בו מהערעור בכל הנוגע לתקופת עבודות השירות, ומבקש להותיר הערעור בשאלת תקופת פסילת רישיון הנהיגה בפועל בלבד.

9. נטען כי בשים לב למהות עבירת התנועה שבגינה נגזר העונש הקשור בפסילת רישיון הנהיגה, שהינה על הרף הנמוך מאוד מבחינת חוסר הזהירות, ראוי היה להקל בעונש שהוטל על המערערת באופן שתקופת הפסילה תופחת באופן משמעותי לשנה אחת, לחילופין להורות שפסילת הרישיון לא תחול על שעות עבודתה של המערערת, ולחילופי חילופין כי העונש יעוכב לתקופה נוספת של 3 חודשים עד לסיום

עמוד 3

עבודות השירות, שכן הדבר יקשה מאוד על המערערת לעמוד בלוחות הזמנים הכרוכים בביצוע עבודות השירות, ובעבודה נוספת שהיא מבצעת לאחר מכן בטיפול בילדים בעלי מוגבלויות.

כן נטען כי בית המשפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לנסיבות החריגות של המקרה דנן, וכן לעמדת המתלוננת אשר ביקשה מבית המשפט לאפשר למערערת לשקם את חייה ולא למצות עמה את הדין, כאשר בית המשפט קמא אף התעלם בעת מתן גזר הדין מעיסוקה של המערערת שעובדת כמטפלת בילדים נכים ובעלי מוגבלויות קשות, ובנוסף מטפלת באחות עיוורת.

עוד נטען כי בית המשפט קמא לא נתן משקל הולם לעיקרון הצדק המאחה, אשר יש מקום לעשות בו שימוש בנסיבות מקרה תיק זה.

10. המשיבה טענה, מנגד, כי אין מקום להתערב בגזר הדין שניתן.

ב"כ המשיבה הפנתה לפסיקה לגביה נטען כי בנסיבות דומות הוטלו עונשי פסילה לתקופות ממושכות בהרבה, ובכל מקרה לא לתקופות שפחתו מ - 3 שנים.

ד. דיון והכרעה:

לאחר ששקלתי טענות הצדדים ועיינתי במלוא החומר שהוצג בפני, סבורני כי דין הערעור להידחות, שכן העונש שגזר בית המשפט קמא ביחס לתקופת הפסילה עולה בקנה אחד עם הוראות החוק ובוודאי שאינו חורג ממדיניות הענישה במידה הדורשת התערבות ערכאת הערעור.

11. רבות דובר בפסיקה על הפגם החוקי, המוסרי והאנושי בעבירת ההפקרה לאחר פגיעה, ועל הענישה החמורה המתחייבת כפועל יוצא מכך, כאשר החקיקה וההלכה הפסוקה עשו יד אחת למניעת התופעה הפסולה של הפקרה לאחר פגיעה.

הפסול בעבירה הינו במישור החוקי, המשפטי, המוסרי ואנושי, ובמסגרת זו הדגישה הפסיקה כי החובה להגיש עזרה לנפגע בתאונת דרכים קיימת גם אם הפגיעה לא ארעה באשמת הנהג:

"האחריות המוטלת על הנהג אינה מצטמצמת אך לשמירת כללי התנועה, אלא כוללת, בין היתר, את החובה המוסרית המצופה מכל בן אנוש - הקבועה גם בדין - להושיט יד למי שנפגע על ידו, אף במקרים בהם הפגיעה אינה כרוכה בביצוע עבירה על ידו" - דברי כב' הנשיאה נאור בע"א 7936/13 אהרון לוי נ' מדינת ישראל ניתן ביום 16/12/14.

12. בעבירת ההפקרה של נפגע לאחר תאונת דרכים קיים כידוע מדרג ענישה המבוסס על היסוד הנפשי שנלווה לביצוע העבירה, כאשר החוק לתיקון פקודת התעבורה (מספר 101) התשע"ב - 2011 החמיר באופן משמעותי את הענישה בגין עבירת ההפקרה לאחר פגיעה וקבע מדרג ענישה בהתאם למצב הנפשי הנלווה להפקרה.

הפקודה מבחינה, כאמור לעיל, בין עבירת הפקדה שנעשתה כאשר היה על הנגד דעת כי נפגע אדם - כלומר ידיעה בכוח בלבד (סעיף 64 א(א)), שאז נקבע עונש מירבי של 3 שנות מאסר, לבין עבירת הפקדה בה מתקיימת מודעות בפועל לגבי הפגיעה באדם (סעיף 64 א(ב)) שאז נקבע עונש מירבי של 7 שנות מאסר.

בתאונות בהם נגרמה לנפגע חבלה חמורה או מוות, כאשר הנגד דע בפועל או עצם ענינו מלדעת כי נגרמה חבלה חמורה או מוות, לא עצר ולא הושיט עזרה - הוחמרה הענישה כאמור בסעיף 64 א(ג) ל - 14 שנות מאסר.

13. במקרה דנן הורשעה המערערת בסעיף 64 א(ב), דהיינו, כאשר התקיימה מודעות בפועל ביחס לפגיעה בנפגע.

יחד עם זאת דומה כי בנסיבות האירוע הספציפי - אובדן עשתונות הוא שהוביל את המערערת, בחורה צעירה, ללא ניסיון נהיגה ארוך שנים, לברוח מזירת התאונה, ולא אימת הדין, כאשר לזכותה נזקפה העובדה כי זמן קצר לאחר התאונה יצרה קשר עם הנפגעת, ביקרה אותה בבית חולים ושמרה אתה על קשר חם ודואג.

על רקע האמור לעיל בא בית המשפט קמא לקראת המערערת והטיל עליה עונש של 6 חודשי מאסר בלבד, אשר ירוצו בעבודות שירות - ענישה מקלה אשר לקחה בחשבון האמור לעיל, וטוב עשה ב"כ המערערת שחזר בו מטענותיו ביחס לתקופת המאסר שנגזרה לריצוי בעבודות שירות.

14. באשר לפסילה:

סעיף 40 לפקודת התעבורה קובע פסילת מינימום לשלוש שנים:

"הורשע אשם על עבירה כאמור בסעיף 64 או לפי סעיף 64א, דינו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלוש שנים, אולם רשאי בית המשפט בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר" (ההדגשה לא במקור - ע.ב.).

ההלכה הפסוקה היא כי העובדה שהמערערת הינה אשה נורמטיבית, ללא עבר פלילי, כאשר העבירה שהורשעה בביצועה חריגה לחלוטין לאורחות חייה, וכן העובדה שהביעה חרטה כנה גם מצבה האישי שהורע בעקבות הפרשה, לא הוכרו כנסיבות מיוחדות לגזירת פסילה לתקופה קצרה יותר, וראה בעניין זה האמור בע"פ 7936/13 לוי נ' מדינת ישראל ניתן ביום 16/12/14. כן ראה האמור בעפ"ת 57273-06-14 חביש נ' מדינת ישראל ניתן ביום 30/11/14, והאמור בע"פ (נצ') 1438/03 מדינת ישראל נ' גלית קרקש ניתן ביום 15/6/04, גם שם נקבע כי נסיבות אישיות אינן בגדר נסיבות מיוחדות המצדיקות לחרוג מעונש המנימום.

15. סריקה רחבה של הפסיקה אף מעלה כי לא נעשה שימוש בשיקול הדעת שניתן לבית המשפט להורות בנסיבות מיוחדות שייפורשו בפסק הדין על תקופת פסילה קצרה יותר, ברם בפעמים הספורות שהדבר נעשה, כמו למשל, בת.פ. 425/09 מדינת ישראל נ' מחמד בן רביע ניתן ביום 31/10/10 (שם נקבעה תקופת פסילה בת 18 חודשים), ככל הנראה נעשה הדבר על רקע ביצוע איזון עם תקופת המאסר, שהועמדה על 4 חודשים כאשר נקבע כי לא תבוצע בעבודות שירות אלא במאסר בפועל.

16. כן ברור כי אין בבעייתיות עליה הצביע ב"כ המערערת, הנוגעת לאופן הגעתה של המערערת, ממקום ביצוע עבודות השירות, לעבודה נוספת שהיא מבצעת - כדי לשמש כנסיבה מיוחדת ומוצדקת להפחתת תקופת פסילת המינימום עליה הורה המחוקק.

17. לכל האמור לעיל אוסיף את ההלכה הידועה לפיה ראוי כי ערכאת הערעור תתערב בעונש שנגזר רק כאשר קיימת סטיה מהותית ובלתי מוצדקת מהמידה הסבירה (ראה לעניין זה

רע"פ 4484/92 רפאל נ' מדינת ישראל פ"ד מו(5) 176, וברור כי לא זה המקרה בו על ערכאת הערעור להתערב, שכן הענישה אינה חורגת מהמידה הסבירה.

18. טרם סיום ראוי להוסיף הערה הנוגעת לעונש המאסר המותנה, וצו המבחן שנגזר על המערערת.

הדבר אומנם לא נטען על ידי ב"כ המערערת ברם ראוי להפנות לאמור בסעיף 64א(ד) הקובע כי:

"החליט בית המשפט להטיל על אדם עונש מאסר לפי סעיף קטן (ב) או (ג), לא ייתן עליו צו מבחן, אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו, ולא יטיל עליו מאסר על תנאי בין כעונש יחיד ובין כעונש נוסף".

על האמור בסעיף זה הביע בית המשפט העליון דעתו כי: "**לא הובהר לנו מהו הרציונל העומד מאחורי ההוראה המונעת הטלת עונש מאסר מותנה בנוסף לעונש מאסר מאחורי סורג ובריח...יש מקום לחשיבה נוספת בעניין זה, ובמידת הצורך לשקול את תיקון החקיקה הרלבנטית**" - ע"פ 3258 אולג וולקוב נ' מדינת ישראל ניתן ביום 22/1/17, יחד עם זאת ומאחר והסעיף עדיין עמנו, אין מנוס מביטול המאסר המותנה שהוטל על המערערת ככל שהוא נוגע לעבירת ההפקרה, וכן לצו המבחן שהוטל.

לסיכום האמור לעיל אציע לחברי לדחות את הערעור.

עדי חן-ברק, שופטת

רון שפירא, נשיא [אב"ד]:

עיינתי בפסק דינה המקיף של חברתי, השופטת עדי חן ברק. מסכים אני עם עיקרי הדברים ואולם דעתי שונה מדעתה בכל הנוגע להתערבות במשך פסילת רישיון הנהיגה. סבור אני כי במקרה שבפנינו מתקיימות נסיבות מיוחדות, כמשמעו בסעיף 40 לפקודת התעבורה, המאפשרות להקל במידת מה ברכיב העונש שענינו משך פסילת רישיון הנהיגה. אבהיר להלן:

בע"פ 7936/13 לוי נ' מדינת ישראל ניתן ביום 16/12/14, אליו הפנתה חברתי, מבהיר בית המשפט את ההגיון שבמדיניות ההחמרה בענישה בעבירות של הפקרה, תוך שהוא מתייחס לביקורת מלומדים על מדיניות ענישה זו. אומר בית המשפט (סעיף 26 לפסק דינו של השופט סולברג): **"...הביקורת חשובה, מפרה את המחשבה, לבל נהיה שבויים לעולם ועד באותו הלך מחשבה אחיד, המתייחס בבז ובשאט נפש לעבירת הפקרה אחרי פגיעה, קורא שוב ושוב להחמרת הענישה, ומתעלם מן התמונה בכללותה. יחד עם זאת, ההיבט המוסרי לבטח עומד במלוא תוקפו ביחס לנהג הפוגע ובכלל: חמלה אנושית, סולידריות חברתית, עזרה לזולת הנתון בסכנה. הביקורת שבאה לידי ביטוי במינוח "פאניקה מוסרית" לא נועדה לנטרל את ההיבט המוסרי, אלא ליתן לו משקל ראוי ומינון הולם."** (ההדגשה הוספה ר.ש.). מכאן, שהרכיב המוסרי שבהתנהגות העבריין הוא רכיב מרכזי במדיניות ההחמרה בענישה שעבירות של הפקרה. כפועל יוצא מכך, יש לתת משקל לאותם רכיבים מוסריים של חמלה אנושית, סולידריות חברתית ועזרה לזולת, כאשר מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מהעונש שנקבע בסעיף 40 לפקודת התעבורה.

אין חולק כי בעת קרות התאונה לא נשארה המערערת במקום כדי לסייע לנפגעת. ואולם מיד כשהתעשתה, והבינה את המעשה שעשתה, עשתה כל שניתן כדי לתמוך ולסייע לנפגעת, הגם שבאיחור. מעדות הנפגעת (עמ' 14 לפרוטוקול הדין מיום 30.10.2017, ש' 8 - 27) עולה כי בסמוך לאחר התאונה ביקרה המערערת את המתלוננת בבית חולים, ומאז ועד למועד מתן גזר הדין המערערת שמרה על קשר עם המתלוננת. לדברי נפגעת העבירה/התאונה היא גם המשיכה לבוא ולבקר אותה בביתה, שמרה איתה על קשר וביום האם אף הביאה לה פרחים. המתלוננת שהעידה בבית משפט קמא ביקשה שלא למצות את הדין עם המערערת/הנאשמת שם, ולהקל עמה. בית משפט קמא אכן קבע כי התנהגות זו של המערערת מעידה על חרטה, לקיחת אחריות וצער על שהתרחש בתאונה.

כפי שצוין לעיל, סעיף 40 לפקודת התעבורה קובע פסילת מינימום לשלוש שנים:

"הורשע אשם על עבירה כאמור בסעיף 64 או לפי סעיף 64א, דינו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלוש שנים, אולם רשאי בית המשפט בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר". (ההדגשה הוספה)

הפסיקה הבהירה, כפי שפרטה חברתי, כי נסיבות אישיות אינן בגדר של נסיבות מיוחדות. ואולם במקרה שבפנינו לא הנסיבות האישיות של המערערת (המשבר האישי, הפרידה מהארוס וכד') הן הנסיבות החריגות. הנסיבות המצדיקות חריגה הן אותו תיקון מוסרי של דאגה וטיפול בנפגעת העבירה, שהגם שנעשה באיחור ולא בזירת האירוע, יש לתת לו משקל ראוי. מבלי שנביע כעת כאן, עמדה בכל הנוגע ליחס שבין חומרת הענישה למידת ההרתעה, ולעניין זה אין אלא להפנות לדו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (ועדת דורנר) שפורסם בנובמבר 2015, הרי שאותו הגיון שבבסיסו הטענה שהתעלמות מהחובה לחמלה אנושית, סולידריות חברתית, עזרה לזולת הנתון בסכנה היא המצדיקה את ההחמרה בענישה, כך יש להביא לידי ביטוי וגילוי ממשי של חמלה אנושית, סולידריות חברתית ועזרה לזולת נפגע העבירה, כעילה להקלה בעונש. נראה כי התנהגות של המערערת כלפי נפגעת העבירה אכן מקיימת את כל אלו.

אשר על כן, ואם תישמע דעתי, נקבע כי בנסיבות שבפנינו מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את קיצור עונש

הפסילה שנגזר על המערערת. אציע לחברותי להעמיד את משך הפסילה על 24 חודשים, במקום 36 חודשים, כפי שגזר בית משפט קמא.

בכל הנוגע ליתר חלקי גזר הדין - אני מצטרף לאמור בפסק דינה של השופטת חן ברק, לרבות האמור בסעיף 18 לפסק דינה.

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]

השופטת בטינה טאובר:

לאחר שעיינתי בפסקי הדין המפורטים והמנומקים של חבריי להרכב, מקובלת עלי עמדתו ונימוקיו של הנשיא שפירא. גם אני שותפה לעיקרי הדברים שציינה השופטת עדי חן ברק בפסק דינה ביחס לחומרת עבירת ההפקרה לאחר פגיעה. ואולם, בנסיבות העניין, בשים לב לתיקון שערכה המערערת בנפשה, ניסיונה לכפר על מעשיה, ומשהמערערת יזמה קשר עם המתלוננת והתמידה בו כמפורט בפסק דינו של בית משפט קמא, סבורני, כי יש בכל אלה כדי להצדיק הקלה מסוימת בעונש הפסילה שנגזר על המערערת, כך שזה יועמד על 24 חודשי פסילה חלף 36 החודשים שגזר על ידי בית משפט קמא, וכמפורט בפסק דינו של הנשיא שפירא.

בכל הנוגע ליתר רכיבי גזר הדין אני מסכימה עם האמור בפסק דינה של חברתי, השופטת חן ברק.

בטינה טאובר, שופטת

הוחלט, ברוב דעות, לקבל את הערעור באופן שבו תקוצר תקופת פסילת רישיון הנהיגה של המערערת ותעמוד על עשרים וארבעה (24) חודשים, במקום שלושים ושישה (36) חודשי פסילה שגזר בית משפט קמא.

הוחלט פה אחד להורות על ביטול המאסר המותנה שנגזר על המערערת וצו המבחן שהושת עליה, וזאת בהתאם להראות סעיף 64א(ד) לפקודת התעבורה וכפי שפורט בסעיף 18 לפסק דינה של השופטת חן ברק.

יתר חלקי גזר הדין יישארו בעינם ללא שינוי.

ככל שרישיון הנהיגה של המערערת טרם הופקד עליה להפקידו במזכירות בית משפט קמא עד לא יאוחר מיום א'
17.6.18 שעה 12:00.

ניתן היום, י"ז סיוון תשע"ח, 31 מאי 2018, במעמד הצדדים ובאי כוחם.

עדי חן-ברק, שופטת

בטינה טאובר,
שופטת

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]